

Някои мисли относно Откровение 18:1-4

За да се приготви един народ, който да устои в деня на Господа, трябва да се извърши голямо дело на реформация. Бог видя, че много от изповядващия се Негов народ не градеше за вечността, и в Своята милост Той се готвеше да изпрати предупредителна вест, за да ги събуди от тяхното безчувствие и да ги накара да се приготвят за идването на Господа.

Предупреждението е дадено в 14 глава на Откровението. Там е представена една тройна вест, разнасяна от небесни същества и последвана непосредствено от идването на Човешкия Син, „за да пожъне земната жетва“...

Делото за проповядване на евангелието не е предадено на ангелите, но е поверено на човеците. Свети ангели са употребявани, за да направляват това дело, на тях е възложено ръководството на големите движения за спасение на хората; обаче действителното проповядване на евангелието се извършва посредством Христовите служители на земята.

Верни мъже, които бяха покорни на внушенията на Божия Дух и на ученията на Неговото слово, трябваше да проповядват това предупреждение на света. Те внимаваха на по-достоверното нещо - пророческото слово - като на „светило, което свети в тъмно място, докато се развидели и зорницата изгрее“ (2Петр-1:19). Те търсеха познанието за Бога повече, отколкото скрито съкровище, считайки го за „по-добро, отколкото придобиването на сребро, и печалбата от него за повече от злато“ (Притчи 3:14). И Бог откри на тях великите неща от царството Си. „Тайната Господна е за онези, които Му се боят, на тях Той открива Своя завет“ (Псал.24:14).

Не бяха учените теолози, които разбраха тази истина и които я разпространиха по света. Ако бяха верни стражи, изследвайки с молитва Писанието, те биха познали кой час на нощта е; те биха научили чрез пророчеството събитията, които имаше да станат. Но те бяха индиферентни и по тази причина вестта бе поверена на по-скромни хора. Исус каза: „Ходете докато имате светлината, за да не ви обгърне мрак“ (Йоан 12:35). Тези, които се отвръщат от светлината, която Бог им е дал, или които небрежат да я търсят, когато тя е близо до тях, остават в тъмнина. И обратно, Спасителят казва: „Който Ме следва, той не ще ходи в мрак, но ще има светлината на живота“ (Йоан 8:12). Ако някой търси искрено да узнае волята на Бога и употребява всичката светлина, на тази душа ще се изпрати някоя звезда със специален блясък, за да я води в пълната истина. По време на първото идване

на Христос свещениците и книжниците на святия град, на които бяха поверени Божиите предсказания, биха могли да различат знаменията на времето и да известят идването на обещания Месия... Бог беше връчил тези пророчества на юдейските водители; нямаше за тях извинение, ако пренебрегваха и не проповядваха на народа близкото идване на Месия. Тяхното невежество беше резултат на грешна небрежност...

Старейшините на Израел би трябвало да изучават с дълбок и благоговееен интерес мястото, времето и обстоятелствата на най-великото събитие в световната история: идването на Божия Син за спасението на хората. Всичкият народ трябваше да бъде в бдително очакване, за да може пръв да приветства с „Добре дошъл“ Изкупителя на света. Но какво виждаме? Във Витлеем два морни пътника от хълмовете на Назарет преминават надлъж по тясната улица чак до източния край на града и напразно търсят място за отмора и подслон през нощта. Някоя порта не се отваря, за да ги приеме. Най-после те намират подслон в мизерен обор, предназначен за добитък, и там именно се роди Спасителят на света.

...Множество ангели бяха определени да донесат благата вест на тези, които бяха готови да я приемат, и радостно биха я известили на земните жители... Щяха ли великите мъже на земята да се съберат в израелевата столица, за да поздравят Неговото идване?...

Един ангел обикаля, за да види кои са готови да приемат Спасителя. Но той не може да различи белези на очакване. Той не чува никакъв глас на хвала и триумф, който да известява, че идването на Месия е наближило. Ангелът се носи за известно време над избрания град и над храма, където с векове се е откривало божественото присъствие. Уви! И там царува същото равнодушие, както и другаде. Свещениците във великолепието и гордостта предлагаха все още сянковите жертви в храма. Фарисеите все още се обръщаха към народа с високи гласове и повтаряха по ъглите на улиците суетни молитви. В палатите на царете, в събранието на философите, в училищата на равините - навсякъде всички са невнимателни към чудния факт, който изпълваше цялото небе с радост и хвала, за това, че Спасителят на хората се готви да се яви на земята.

Няма никакъв белег, че се очаква Христос; няма никакво приготвление за Княза на живота. В учудването си небесният вестител се готви да полети обратно към небето и да отнесе там позорната вест, когато изведнъж той открива една група овчари, която прекарваше нощта в пазене на стадата си. Съзерцавайки звездното небе, те размишляваха по пророчествата за Месия и копнееха за идването на

световния Изкупител. Очевидно тези хора бяха готови да приемат божествената вест. Внезапно Божият ангел им се яви, за да им донесе добрата вест на голяма радост. Цялата равнина е залята с небесна слава...

О, какъв урок е този чуден разказ за Витлеем! Как порицава той нашето неверие, нашата гордост и самодоволство! Какво предупреждение да се пазим да не би с нашето престъпно равнодушие да пропуснем и да не различим знаменията на времето, и следователно да не познаем деня, когато ние ще бъдем посетени!

Небесните пратеници намериха не само върху хълмовете на Юдея, между скромните овчари лица, очакващи идването на Месия. В страната на езичниците също имаше някои, които Го очакваха... Те търсеха светлината и небесната светлина от Божия трон осия пътя им. Докато свещениците и равините на Ерусалим, определените съхранители и тълкуватели на истината бяха потънали в мрак, изпратената от небето звезда водеше тези езичници - чужденци към родното място на новородения Цар.

...Подобно на вестта за раждането на Спасителя, и вестта за второто Му идване не се повери на народните религиозни водачи. Те бяха скъсали връзката си с Бога и бяха отхвърлили небесната светлина, затова те не принадлежаха към числото на тези, за които Павел казва: „А вие, братя, не сте в тъмнина, та денят да ви заvari като крадец. Защото всички вие сте синове на светлината и синове на деня; ние не сме синове на нощта, нито на тъмнината“ (1Солун. 5:4,5).

Стражите върху Сионските стени трябваше да бъдат първи в приемането на новината за идването на Спасителя; първи в съобщаване близостта Му; първи в предупреждаване на хората да се приготвят за него. Но те живееха охолно, мечтаейки за мир и безопасност, докато народът спеше в греховете си. Проникващ през вековете, Исус виждаше църквата Си, подобна на безплодно смокиново дърво, покрито с горди листа, обаче лишено от плодове. Съществуваше суетно спазване на религиозните форми, а липсваха духът на истинско смирение, покаяние и вяра, които всъщност съставляват приятното служене на Бога. Вместо добродетелите на духа се откриваха гордост, формализъм, щестлавие, себелюбие и гняв. Една охладняла църква затваряше очите си за знаменията на времето. Господ не бе изоставил, нито бе намалил верността Си; но църквата бе отпаднала от Него и тя се отдели от любовта Му. Като отказа да се съобразява с дадените ѝ от Него условия, тя не получи и Божиите обещания.

Такъв е неминуемият резултат от небрежността в оценяване и

използване на светлината и привилегиите, които Господ дава. От когато църквата престане да върви в светлината, откато тя небрежи използването на всичките лъчи и престане да изпълнява всичките си задължения, религията се изражда във формализъм, а живото благочестие изчезва. Тази истина е потвърдена многократно в историята на църквата. Бог иска от народа Си дела на послушание, които да съответстват на получените благословения. Но послушанието изисква жертва и включва кръст; затова така много от изповядващите се за Христови последователи отказват да приемат светлината на небето, и, както юдеите, не познават времето на посещението си (Лука 19:44). Поради тяхната гордост и неверие Господ ги отминава, за да открие истината Си на тези, които, подобно на витлеемските овчари и на мъдреците от изток, биха обърнали внимание на всичката светлина, която биха получили.“ *Великата борба (ст.изд.), с.252-256*

* * *

„Мнозина видяха свършената верига на истината в ангелските вестии, приеха ги радостно, както следвах и последвах с вяра Исус в небесното светилище. Тези вестии ми бяха представени като една котва за Божия народ. Онези, които ги разбират и приемат, не ще бъдат отклонени от многото измами на Сатана...Правилното разбиране на тези вестии е от най-голяма важност. Участи на душите зависи от това, как ще бъдат те приети.“ *Опитности и видения 213,215 (ст.изд.), 199,201 (н.изд.)*

Има ли четвърти ангел? (след трите ангела от Откр.14 гл.)

Откровение 18:1-3

„...Елена Вайт е била по онова време готова да окачества вестта като „началото“...което да осветли цялата земя със славата на четвъртия ангел от Откровение 18 глава.“ *Робърт Уйланг, Вестта от 1888 година, с16.¹*

„Преди повече от 50 години един бивш председател на Генералната конференция изповяда, че той признава началното изпълнение на пророчеството на този „четвърти ангел“ във вестта от 1888 година.“ *Пак там, с.25*

Какво представлява четвъртият ангел? Движение ли е и той, както предишните три?

„Затова и движението е представено чрез ангела, който слиза от небето, осветлява земята със славата си и мощно и със силен глас известява греховете на Вавилон.“ *Великата борба (ст.изд.), с.502*

„Ангелът, който се присъединява към разгласяването на третата ангелска вест, ще просветли цялата земя със своята слава. Тук е предсказано едно дело със всесветско разпространение...“ *Великата борба*, 507

Кое е “Високият вик”?

„Делото на този ангел (Откр.18:1 - б.м.) иде тъкмо на определеното време, за да се съедини с последното велико дело на третата ангелска вест, като расте, докато стане един висок вик.“ *Опитности и видения*, с.231 (ст.изд.), 214 (н.изд.)

Кой следва след това в тази поредица?

Откровение 18:4 (Обърни внимание на изрази „друг глас“!)

„В началото на скръбта ние ще бъдем изпълнени със Святия Дух и ще излезем да известяваме съботата още по-ясно...“Началото на времето на скръбта“, за което се говори тук, не се отнася за времето, когато ще се излеят язвите, но за едно кратко време преди това, когато Христос ще бъде още във светилището. В това време, когато се приключва делото на спасението, ще дойде скръб на земята и народите ще се разгневят, но ще бъдат задържани, за да не попречат на делото на третия ангел. В това време ще се излее „късният дъжд“ или освежението от лицето Господне, за да даде сила на Високия вик на третия ангел и да пригответи светиите, за да могат да устоят във времето на последните седем язви.“ *Опитности и видения*, с.21,67 (ст.изд.), 45,83 (н.изд.)

„И чух друг глас от небето да казва: „Излезте из нея, люде Мои...“(Откр.18:4-8) Този глас идва от небето; това трябва да покаже, че тази мощна вест ще се разнася под изявленията на небесната слава. Как ясно говорят тези малко думи за божественото съдействие! Все по-многобройни стават помощниците в Божието дело, колкото повече приближаваме към важния му край. Затова тук трябва да се даде особено значение на думата „друг“; тя показва, че на сцената се явява нов борец. Този е петият от ясно наименуваните небесни борци, които ще вземат важно участие в последната религиозна борба. Те са първият, вторият и третият ангел от 14 глава, ангелът от стих 1 на разглежданата глава (18) и отбелязаният в горния стих с думата „глас“ борец.“ *Урия Смит*, Тълкувание на Данаил и Откровение, с. 637

Кога започна делото на четвъртия ангел?

„Времето на изпита е точно пред нас, защото високият вик на третия ангел вече е започнал в изявяването на правдата на Христос, прощаващият греха Изкупител. Това е началото на светлината на

ангела, чиято слава ще освети целия свят.“ *Избрани Вести, т.1, с.363* (Вестта от 1888 г., с.15)

„Светлината, дадена чрез А.Т.Джоунс и Е.Дж.Вагонер, е представлявала изпълнение на пророчеството за началното идване на онзи мощен ангел от Откр.18, чиято светлина „трябва да освети цялата земя със славата си.“ Това е библейският източник на фразата „високият вик“. *Вестта от 1888 г., с.17*

„В 1892 г. тя (Елена Уайт) продължава: „Бог работи чрез тези инструменти...Вестта, дадена от А.Т.Джоунс и Е.Дж.Вагонер е вест от Бога до Лаодикийската църква“(Писмо 0-19,1892 г)“. *Вестта от 1888 г., с. 45*

Високият вик няма да бъде никаква шумна дейност

„Боговдъхновеното перо ни казва, че високият вик на третата ангелска вест ще бъде повече светлина, отколкото шум.“ *Вестта от 1888 г., с. 43*

„Безгрижната незаинтересованост може да разсъждава за деноминационна гордост, изразяваща се в приемането на голям прогрес „по план“...“

„Широко разпространената лична и деноминационна гордост, която прониква в целия ни живот като църква, постоянната склонност да почитаме и прославяме слаби, грешащи мъже и жени, възхищението ни от приятни неща и хора от този свят - всичко това е показател, че малко разбираме или ценим истинското оправдание чрез вяра... Нашата история, минала и сегашна, ми казва, че още не сме научили единствения ни нужен урок: „А далеч от мене да се хваля, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез Когото светът за мене е разпнат и аз за света“ (Галат.6:14).“ *Вестта от 1888 г., с. 43, 103,104*

„Твърде дълго адвентистите от седмия ден са се задоволявали с това, да се виждат като разрастваща се църква, оказваща все по-голямо влияние в света. Ако престижни институции могат да бъдат изградени и поддържани и ако може да бъде получено правителствено спонсорство в далечни страни, ние сме се надявали, че ще можем да си осигурим почетно място. Достатъчното признание със сигурност ще ни предпази от това да бъдем класифицирани като „култ“.

Но забравяме, че Исус бе роден в ясла. Неговите скромни начинания не задоволяваха нормите за величие на света. Той трябваше да изпълни особено пророчество по отношение на светската репутация. Славата Му нямаше да се изгражда върху стандарти, установени от хора. Неговата самоличност трябваше да се изрази чрез неговата вест.“ *Доналд Шорт, Тогава светилището ще се очисти, с.15, 16* ²

Тясно свързано с ангела от Откр.18 е по-ясното разбиране и следване на здравната реформа

„Тясно свързана с мисълта за приготвяне за преселване бе по-ясното разбиране на вестта за здравната реформа:

„И сега тук още нещо. Живеем пред лицето на друг страшен факт, т.е. ако вестта, която сега предаваме, не се приеме, тя бива свързана с ужасните последици - приемане виното на гнева Господен...А делото, което трябва да ни срещне лице с лице с този факт така, както е записано там, е започнало сега. Следователно няма ли това да даде на здравната реформа силата, която тя още няма? Когато бе дадена на Божия народ, здравната реформа бе определена като нещо, което трябва да направи народа годен за преселване...“ (А.Т.Джоунс, Бюлетин на ГК, с.88,89).“
Вестта от 1888 г., с.31

„Мнозина, които сега (1902 г.) са само наполовина обвърнати по отношение яденето на месо, ще излязат из Божия народ, за да не ходят вече с него.“ (Ревю енд херълд, 27 май 1902 г.). *Диета и храна, с.174 (ст.изг.)*

Видно е, че Божият народ няма да употребява месо за храна.

„Между онези, които очакват идването на Господа, яденето на месо ще бъде напълно отстранено и то ще престане да съставлява част от тяхната диета.“ *Диета и храна, с. 174*

Как се отнесе църквата към ангела от Откровение 18:1,2 - четвъртият ангел?

„Яви се съпротива срещу светлината, която трябваше да огрее цялата земя със славата си, и чрез действието на нашите собствени братя тя бе до голяма степен държана недостъпна за света. (Избрани вести, кн.1, с.234,235).“ *Вестта от 1888г., с. 17*

„Тази сатанинска работа те започнаха в Минеаполис и по-късно, когато видяха и почувстваха изявлението на Божия Дух, което доказва, че вестта е от Бога, те още повече я намразиха, защото бе едно свидетелство против тях... Те продължаваха да се движат от своя си дух, изпълнени със завист и зломислие подобно на юдеите.“ *Свидетелства за проповедници, с. 32*

„Предразсъдъците и мненията, които преобладаваха в Минеаполис, съвсем не са умрели. Семената, които там се посяха в някои сърца, са готови да поникнат и да дадат същата жетва. Върховете са били отсечени, но корените никога не са били изкоренени и те все още раждат своя не свят плод и тровят разсъдъка, изопачават схващанията и заслепяват ума на онези, с които общувате, по отношение вестта и вестителите.

Само когато чрез пълно изповядване изкорените горчивите корени, ще видите светлина в Божията светлина.“ *Свидетелства за проповедници*, с. 350

„Старейшинът Даниелс се е почувствал принуден да добави: „Вестта никога не е била приета, нито прогласена, нито ѝ е даден свободен ход, както би трябвало да бъде, за да придаде на църквата безценните благословения, съдържащи се в нея.“ (Христос правда наша, с.23) Църковните публикации изявяват истината за това изявление. С изключение на концепциите, съдържащи се в писанията на Духа на пророчеството, изследванията сочат, че в продължение на десетилетия преди и след 1926 г. вестта от 1888 г. е била загубена и погребана както Помпей под пепелта на Везувий.“ *Вестта от 1888 г.*, с. 25, 26

„Остро чувстваха (Вагонер и Джонс) онова, което Елена Вайт описва като „омраза“, „осъждане“, „горчивина“ и „отхвърляне“ от техните братя по вяра. Това са нейните собствени думи. А датата на горепосочените писма от Елена Вайт отбелязва доста време, след като техните братя се изповядаха и покаяха със сълзи, изразено от 1890 до 1891 година...Боговдъхновеното перо ни разкрива, че тези, които се „изповядали“, продължили опозицията си, неспособни да избегнат завръщането си към същото отхвърляне на вестта, както първоначално на конференцията от 1888 г.“ *Вестта от 1888 г.*, с. 78, 79

„Елена Вайт заявяваше често, че някаква скрита любов към греха е истинската причина за отхвърлянето на тази вест.“ *Пак там*, с.112

„Мнозина са навлезли във фатална заблуда вече от десетилетия, чувствайки се оправдани да пренебрегват или да се противопоставят на онези елементи от истината, които в Божието намерение съставляват... високия вик.“ *Вестта от 1888 г.*, с. 83

До какво, според Духа на пророчеството, щеше да доведе отхвърлянето на делото на този ангел ?

„Вестта, дадена от А.Т.Джоунс и Е.Дж.Вагонер, е вест от Бога до Лаодикийската църква“ (Писмо 0-19, 1892 г.).“ *Вестта от 1888 г.*, с. 45

„Аз попитах за значението на това пресяване, което видях и ми се показа, че е предизвикано чрез определеното свидетелство на верния свидетел до църквата на Лодикия. Това ще упражни едно влияние върху сърцето на онзи, който го приеме и ще направи да постави високо целта и да извести точната истина. Някои не ще приемат това определено свидетелство. Те ще му се противопоставят и това ще предизвика пресяване между Божия народ.“ *Опитности и видения*, с. 225 (ст.изд.)

Погрешно е поради слабост, отстъпление или отпадане на вестители или представители на делото на този ангел (Откр.18:1,2) да се отхвърля вестта и самото дело

„Да се отхвърли вестта въз основа на по-късни проблеми на Джонс и Вагонер, това е същото като да отхвърляш вестта на адвентистите от седмия ден, защото се е случило някой да е недостоеен член на тази църква. Много хора наистина отхвърлят истинската вест поради субективни причини, но всъщност губят голямо благословение...

Човек би желал Джонс и Вагонер да бяха завършили живота си с чест. Ако бяха направили това, никой днес не би имал каквато и да е кукичка, на която да закачи съмненията си по отношение на тяхната вест... Техните по-късни лични неуспехи са голямото разочарование в историята на вестта от 1888 г., както 22 октомври 1844 г. беше разочарованието в началото на нашата история като движение. И двете неща са смущаващи, и двете изискват разбиране, иначе ще направим сериозни грешки. Изглежда, че сам Господ е допуснал и двете като силно смущаващи точки като камък за препъване на всеки, който търси извинение, за да отхвърли истината...

Още в 1892 г. Елена Вайт предсказа възможността за евентуално тяхно по-късно отстъпление и изясни, че ако настъпи такова тъжно развитие в живота им, това по никакъв начин няма да повлияе на валидността на тяхната вест: „Съвсем възможно е старейшините Джонс и Вагонер да бъдат съборени от изкушенията на неприятеля, но ако това се случи, то в никакъв случай не би доказало, че те не са имали вест от Бога, или пък че делото, което са вършили, е било грешка (Писмо S24, 1892 г.)

Ако Божиите вестители, след като са стояли твърдо за истината, се поддадат за известно време на изкушението и опозорят Този, Който им е дал делото, ще бъде ли това доказателство, че вестта не е истинна? Не; грехът, извършен от Божия вестител кара Сатана да се радва, а онези, които са отхвърлили вестта и вестителя да триумфират, но това ни най-малко не очиства от вина онези, които са виновни за отхвърлянето на Божията вест.“ (Писмо 0-19, 1892 г.)“ *Вестта от 1888 г., с. 76, 77*

Отхвърляйки делото на ангела от Откровение 18 голямата част от адвентния народ тръгна по пътя на отклонение от първоначалното адвентно учение

„Специалните учения, които отличават тази (Адвентната) църква от евангелското християнство, са непрекъснато и все повече атакувани. Разискванията в продължение на около тридесет години, когато се

опитвахме да приспособим адвентните вярвания към популярните евангелски концепции чрез различни степени на компромис, са се обърнали сега срещу нас.“ *Доналд Шорт, Тогава светилището ще се очисти, с.5*

„Ученията, които правят Църквата на адвентистите от седмия ден единно цяло, трябва в крайна сметка да довеждат света до вземането на решение между истината и заблудата. И независимо колко дръзки могат да изглеждат те, трябва да са истинни, иначе църквата няма никакво основание да съществува... Неуспехът ни като водачи и членове напълно да разберем това Божествено предназначение е причина за нашата несигурност и загриженост поради не приемането ни от света... Задоволяваме се да приемаме популярната теология и като че ли оставаме слепи за основната заблуда, присъща на почти всяко учение на съвременните евангелски църкви. Не е нужно да обсъждаме дали Йоан, писателят на Откровението, говори реално, когато казва: „Падна... Вавилон... и стана свърталище на бесове, обиталище на зли духове и свърталище на всяка нечиста и омразна птица... Всички народи се пиха от виното на нейното блудство“ (Откр.18:2-3). Този възпиращ вик от Небесата да нямаме дял в греховете на Вавилон не позволява никакъв компромис и съдържа заповед, която не можем да избегнем.

Нашето затруднение е станало вече явно и евангелските църкви долавят непоследователността, съществуваща в собствените ни доктрини и заблуди, които ни правят уязвими. Назовават времето и мястото, когато сме започнали да се отклоняваме от „традиционния адвентизъм“ ... През шестдесетте години диалогът с тях ни отвежда в ехния лагер, макар няколко адвентни учени силно да се противопоставят на отклонението от приемания като традиционен адвентизъм. През 70-те години се оформят следните две различни фракции в Адвентната църква - „традиционна“ и „евангелска“. И след това в 80-те години настъпва по-нататъшната теологична криза в адвентизма. Корените на тази криза могат и трябва да се търсят в книгата „Доктринални въпроси“, издадена през 1957 г. В нея се отхвърлят някои главни исторически адвентни учения, които сега се класифицират като „традиционни“. Под влияние на това в църквата се развива група, наречена „евангелска“. Членовете ѝ се обединяват около следните главни тезиси: 1) Разбирането на Реформацията за оправдание чрез вяра е юридически акт от страна на Бога, който включва само оправданието; 2) Христос притежава безгрешно естество като Адам преди грехопадането; 3) Събитията от 1844 г. и доктрината за светилището нямат основа в Писанията; 4) Нашата увереност в спасението почива единствено на вменената

правда и спазването на заповедите е невъзможно; 5) Елена Г.Вайт е била искрена, истинска християнка; писанията ѝ обаче не са абсолютно достоверни и не трябва да бъдат използвани с доктринален авторитет.

Остава да се види само как евангелските общества ще ни приемат в края. Ще престанем ли да бъдем по техните определения „теологично банкрутирали“, с „извратено евангелие“, или пък, както те се надяват, ще се придвижим към „евангелски адвентизъм“ и ще бъдем приети сред тях, без да ни е лепната табелката „култ“?

Трябва да посрещнем истината за нашето положение. Но което е по-важно, имаме ли куража и моралната сила да се изправим пред истината и пред чистата праведност? Чувстваме ли своето призвание като обособена общност? Разбираме ли, че съществува космическа борба, която изисква решение; и че това решение не е да накараме повече хора да се заинтересуват от небесните обиталища, но да подготвим хора, които ще пожелаят да стоят здраво за правдата, ако ще и небесата да паднат?...

Богословският стрес в Адвентната църква достига точката на взрива. Понастоящем единството е отстъпило на заден план, а без единство не е възможно Святият Дух да се завърне и да завърши делото, което Небето вече 100 години иска да извърши. „Традиционният“ и „евангелският адвентизъм“ са в остър конфликт помежду си и цяла тайна е как успяват да съществуват рамо до рамо в църквата...

Широкият спектър на адвентните доктринални тълкувания е станал причината за слабост и несигурност. Фактът, че сега имаме двойно тълкуване на някои от основните учения на вярата, кара евангелските общества да смятат, че се намираме на тяхна почва, че най-после сме се „образовали богословски“. Станали сме най-сетне „чисти и рафинирани“ и вече сме готови да напуснем „култа“. Дори „27-те основни учения“ могат в някои случаи да бъдат четени така, че да подвеждат и позволяват двойно тълкуване.

Затова адвентистите разглеждат сега по два различни начина такива основни учения като: оправдание чрез вяра, човешкото естество на Христос, сигурността на спасението, авторитета на Елена Вайт, съблюдаването на съботата и службата на Христос в светилището... Така че именно нашето объркване ни е направило приемливи за останалите евангелски общества. Ще трябва да решим дали Вавилон наистина е „обиталище на зли духове и свърталище на всяка нечиста и омразна птица“. Сгрешил ли е ангелът, като е предупредил Божия народ „да излезе“ от него... „за да не участва в греховете ѝ“ (Откр.18:2,4)?...

...В адвентните кръгове продължава необезпокоявано фино

подводно движение, което се стреми да унищожи и заличи учението за светилището и съда. Последиците от тази сляпа битка не са разбрани и оценени по достойнство...

Това небесно прозрение (относно светилището) ни е дало идентичност, пораждаща презрение в евангелския свят. Тя непрекъснато се поставя под съмнение и от нас, духовните наследници на Авраам; и на много адвентисти би се харесало, ако тази уникална идентичност се погълне и размие в тълпата. Страшните вести на Апокалипсиса са станали вече „архаични, остарели“ след 4 или 5 поколения и не сме сигурни дали има някакво добро основание да влизаме в духовен конфликт с останалия свят. Нашата пророческа роля е станала твърде мъглява....Нашият проблем не е толкова в това, че сме слепи, но в това, че се мислим за знаещи. Исус каза: „Ако бяхте слепи, грях не бихте имали; но сега казвате: „Виждаме“. И тъй грехът ви остава“ (Йоан 9:41).“ *Тогава светилището ще се очисти, с.7-13*

„О.Р.Кросиър публикува в извънреден брой на ДЕЙ СТАР от 7 февруари 1846 г. описание на службите в светилището и на тяхното значение. Точно тази статия Елена Вайт споменава на 21 април 1847 г., като ясно потвърждава изложеното от Кросиър...Постоянно увеличаващото се отклонение в теологията на нашата църква днес, не може да устои пред добре обоснования и библейски поддържан възглед на Кросиър, одобрен от Елена Вайт.“ *Тогава светилището ще се очисти, с.20, 24*

„...Докато сме били заети с изграждането на впечатляващи организационни структури, които се занимават със статистика и обществени отношения, ние сме занемарили „дълбоките и обширни истини“, поставени в ръцете ни.” *Пак там, с. 73*

Необходимо е ясно разграничаване от света

„Ако по някакъв начин си свързан с този свят по дух, по ум, по мисъл, в желания, в наклонности..., ако си свързан с този свят дори на разстояние, широко колкото косъм, това ще ти ограби силата, която се съдържа в призива да се предупреди света срещу тази зла сила (звяра и неговия образ) на света, така, че те да бъдат напълно отделени от него (А.Джоунс).“ *Пак там, с. 177*

Божият остатък

„Оправданието чрез вяра в светлината на Христовото заключително посредническо дело в Светая Светих - това е приготвил Господ, за да може Неговият народ да посрещне изпитанието на белега на звяра. Това

е същността на вестта от 1888 г...“ *Вестта от 1888 г., с. 136*

„...Това, което разгневява Сатана, е съществуването на народ, който наистина пази Божиите заповеди.“ *Пак там, с. 112*

„Ще има народ, съставен от представители на всяко племе и народ - бели, черни, жълти, червени, главно бедни, а и някои богати, малцина велики мъже и голямо множество незначителни хора; хора с всякакъв нрав и от всички раси и националности от целия свят - всички говорещи едно и също нещо по едно и също време; всички изявяващи характерните черти на Господ Исус Христос.“ (Вагонер. Бюлетин на Ген.конференция, 1901 г.с.149)“ *Пак там, с. 127*

Те ще принадлежат към 144 000

„...За Неговия народ ще бъде казано: „Вустата им не се намери лъжа, защото са непорочни пред Божия престол“ (Откр. 14:5)...

...Вагонер продължава: „...Но преди края на благодатното време ще има един народ така съвършен „в Него“, че въпреки греховната плът, принадлежащите към него хора ще живеят безгрешен живот...”

...Специално за невестата Христова се казва, че щяла да бъде „светла като слънцето“ (Пес.на песн. 6:10). Но това е само отразена светлина, нейният произход е от Христос.

Важният въпрос е, може ли някога недостойното парче от счулено огледало да бъде очистено и полирано, преди Христос да се завърне? Или по-добре, може ли някога 144 000 такива счупени стъкла да бъдат полирани, докато всяко от тях отрази по уникален начин характера на Спасителя...?“ *Вестта от 1888 г.,с. 116,125,126*

„Има нещо уникално, есхатологично в тази победа, приложима за последното поколение. Не че Господ е попречил на предишните поколения да придобият „пълната мярка на възрастта Христова“, но просто никое предишно поколение не е постигнало състоянието, което откровението определя за невестата на Христос - Неговата невеста се е приготвила...

...“Малцина от всяко поколение“ са били явно победители, в смисъл, че са побеждавали собственото „аз“ и са отразявали една страна на Христовия характер. Енох и Илия са били очебийни примери. Но онези малцина никога не са стигали до пълния спектър на изкушението, както Божия народ трябва да го срещне в последните сцени на човешката история. Последното поколение в един уникален смисъл ще пие от чашата, от която Христос пи и ще бъде кръстено с кръщението, с което Той се кръсти...

...Така и в истинския същински Ден на умилоствение

Първосвещеникът трябва да „очисти левийците (сравни с Откр. 7:15 - б.м.) и ще ги претопи като златото и среброто...”(Малах. 3:3.“ *Пак там, с. 128-130*

„Дошло е време адвентистите да разберат, че очистването и възстановяването на „истинското светилище“ не е само доктрина, подложена на осмиване от евангелското християнство и оспорвана от това поколение адвентисти. Напротив това е жива, жизненоважна опитност на остатъка...” *Тогава светилището ще се очисти, с.111*

„Делото, започнало в 1844 г. - в края на 2300 -та денонощия, е уникално във вселената и довежда Христос и „остатъка“ в нов вид единство... Тогава делото на посредника ще бъде приключено, светилището ще бъде очистено и възстановено до неговото правилно положение. Сърцата на 144,000 ще бъдат очистени...” *Тогава светилището ще се очисти, с. 114*

„Някой може да запита защо пред „остатъка“ е поставен такъв възвишен стандарт? Защо хората трябва да имат „очистени“, „неопетнени“ характери, „без грях“, „свети „както Бог е свят, имащи името на Отец написано на челата им“ (сравни с Откр. 14:1 - б.м?“ *Тогава светилището ще се очисти, с. 93*

„...Така ще бъде събрана уникална група хора, каквато никога преди това не е виждана във вселената. Тази група трябва да бъде едно тяло от „144 000“ души, подготвени да бъдат „невястата на Христос“. Те ще застанат пред престола „без недостатък“... Това означава, че „144 000“ са духовно зрели и са разбрали, че корените на греха трябва да бъдат отсечени. Не само съзнанието им ще бъде възстановено отново в своето прекрасно състояние, но и „вътрешното светилище на душата“, най-дълбоките кътчета на човешкото сърце, самото подсъзнание на този остатък ще бъде очистено. Тази избрана група ще заеме спрямо греха същото отношение, както Христос, когато каза: „Князът на този свят идва и той няма нищо в Мене“ (Йоан 14:30). Тази група личности ще бъде напълно духовно зряла. Така те ще могат да бъдат синове Божии, защото „ще бъдат като Него“. *Пак там, с. 89, 90*

Един погрешен възглед

„Сигурно някои от небесните същества биха искали да ни потупат по гърба и да кажат: „Спрете да оплаквате не отговорените молитви! На вашите молитви вече е отговорено от 130 години насам - Господ е спазил обещанието Си към пионерите. Той вече е започнал изливането на късния дъжд и високия вик. Единствената трудност е, че вашите отци не успяха да осъзнаят небесния дар, когато той им беше даден и го

отхвърлиха точно както евреите отхвърлиха Месия преди 2000 години.“

Такава новина сигурно би била така стряскаща за повечето адвентисти от седмия ден днес, както би била за евреите, ако им обясним, че ...Месия е дошъл в лицето на Исус, но те са го отхвърлили.“ *Пак там, с. 14, 15*

„Вестта на Джонс и Вагонер бе началото на късния дъжд и на високия вик.“ *Пак там, с. 103*

„Много книги са били изписани оттогава върху историята на адвентистите от седмия ден. Странно, но нито една не е разбирала истинското значение на вестта от 1888 г. и на историята, с изключение на Л.Е. Фрум в книгата си Съдбовно движение, публикувана през 1971 г. Фрум смело идентифицира вестта от 1888 година с началото на късния дъжд.“ *Пак там, с. 29*

Погрешността на горния възглед - че вече е започнало изливането на късния дъжд (в 1888 г.) - става явна, като сравним следните изявления:

„Вестта, дадена от А.Т.Джоунс и Е.Дж.Вагонер, е вест от Бога до Лаодикийската църква“ (Е.Вайт, Писмо 0-19, 1892 г.). *Пак там, с. 45*

„Делото на този ангел идва тъкмо на определеното време, за да се съедини с последното велико дело на третата ангелска вест, като расте, докато стане един висок вик.“ *Опитности и видения, 231 (м.изд.) 214 (н.изд.)*

„В началото на скръбта ние ще бъдем изпълнени със Святия Дух и ще излезем да известяваме съботата още по-ясно...“Началото на скръбта“, за което се говори тук, не се отнася за времето, когато ще се излеят язвите, но за едно кратко време преди това, когато Христос ще бъде още в светилището. В това време, когато Господ приключва делото на спасението, ще дойде скръб на земята и народите ще се разгневят, но ще бъдат задържани, за да не попречат на делото на третия ангел. В това време ще се излее късният дъжд или освежението от лицето Господне, за да даде сила на високия вик на третия ангел и да приготви светиите, за да могат да устоят във времето на последните седем язви.“ *Опитности и видения, с. 231 (ст.изд.) 214 (н.изд.)*

Не може Господ да започне да излива късния дъжд над една църква, намираща се в лаодикийско състояние. Именно в това се състои делото на четвъртия ангел - да изведе църквата от това състояние, да извърши една реформация и да я приготви за изливането на късния дъжд.

„Друг от видните говорители в 1893 г., който най-малкото отчасти признава случилото се, е У.У.Прескот: „Сега, когато си помисля, че в продължение на четири години сме се намирали във времето на късния дъжд и че Бог е искал да излее Духа Си...“

Това очакване на предстоящия късен дъжд провокира постоянно от стари страници на бюлетина от 1893 г.“ *Вестта от 1888 г., с. 28*

Волята на Бога е била църквата да приеме вестта, да бъде приготвена и Той да излее късния дъжд, и да се приключи делото. Не е била Неговата воля нещата да се проточат така дълго. Затова се е считало, че е било време на късния дъжд; но това съвсем не означава, че е започнало неговото изливане. И ние днес казваме, че сме във времето на късния дъжд, т.е. очакваме неговото изливане, но това не означава, че вече е започнал да се излива. Духът на пророчеството ясно казва кога ще стане това и че това ще бъде за едно кратко време.

* * *

Историята се повтори. Йоан Кръстител трябваше в духа и силата на Илия да приготи пътя за първото идване на Христос. На въпроса на учениците: „Защо тогава казват книжниците, че Илия трябва първо да дойде?“, Исус отговори: „Наистина Илия иде и ще възстанови всичко. Но казвам ви, че Илия вече е дошъл, но постъпиха с него както си искаха.“ (Матей 17:10-12) Ангелът от Откровение 18:1-3 представя един народ, който трябва в духа и силата на Илия да приготи пътя за второто идване на Христос. Той „вече е дошъл, но постъпиха с него както си искаха“.

И така, не приемането на вестта до Лаодикия предизвика пресяване между адвентния народ; а пресяване означава и разделение. Едната, по-голямата част, за да не изгуби положението си на „богата и нямаща нужда от нищо“, вместо да приеме да купи злато пречистено през огън, тръгна по пътя на компромиса и на отклоняване от първоначалното адвентно учение, на флиртуване с отпадналите църкви, за да не бъде считана за „секта“. Адвентна църква, в която, по собствените им думи, „разглеждат сега по два различни начина такива основни учения като: оправдание чрез вяра, човешкото естество на Христос, сигурността на спасението, авторитета на Елена Вайт, съблюдаването на съботата и службата на Христос в светилището“, и заявяват: „Нашето объркване ни е направило приемливи за останалите евангелси общества. Ще трябва да решим дали Вавилон наистина е „обиталище на зли духове и свърталище на всяка нечиста и омразна птица“³, не може да даде вестта за падането на Вавилон.

Другата част, малобройната, предпочете да върви по тесния и труден път на верността, оставащи верни даже и през военните години. Преследвани, затваряни заради вярата „предадена веднъж на светиите“, понякога обявявани въвн от закона, те предпочетоха „златото пречистено през огън“ пред компромиса.

Винаги реформацията е започвала вътре в църквата, но тъй като болшинството се противи, малкото верни са били принудени да излезат. Така беше във времето на Христос. Той не искаше да прави нова църква. „У Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха“ (Йоан1:11). Макар че те продължаваха да се считат за Авраамови чада, Бог не ги признаваше за такива, а признаваше за Авраамови чада онези, които приеха Този, Когото Небето беше изпратило.

Така беше и във времето на Реформацията през Средновековието. Лутер и другите реформатори не искаха да създават нова църква, а да се реформира католическата църква. Но и те бяха принудени да я напуснат и да се отделят. „Римокатолиците обявиха протестантите за еретици и за доброволно отделили се от истинската църква. Но тези обвинения се отнасят по-скоро за самите тях, понеже те са онези, които са повалили Христовото знаме и са се отклонили от „вярата, веднъж за винаги предадена на светиите“ (Юда 3).“ *Великата борба*, с. 39 (ст.изд.)

„През всички столетия Божието дело на земята се повтаря във всяка голяма реформация или религиозно пробуждане с очевидна еднаквост. Бог постъпва с хората винаги по същите принципи. Важните движения в настоящето време намират своите паралели в онези на миналото и опитностите на църквата в по-раншни времена представляват ценни поуки за нашето днешно време.“ *Великата борба*, с. 279 (ст.изд.)

„Както в дните на Исус светлината и животът на човеците бяха отхвърлени от църковните власти, така те са бивали отхвърляни във всеки последователен род. Историята на Христовото оттегляне от Юдея се е повтаряла често с течение на времето. Когато реформаторите излязоха да проповядват Божието слово, те никак не мислеха, че ще трябва да се отделят от официалната църква. Но религиозните водачи не можеха да търпят светлината и тези, които я разнасяха, трябваше да потърсят друга класа хора, която копнееше за истината. В наше време малцина от тъй наречените последователи на реформаторите са движими от техния дух. Малцина се вслушват в Божия глас и са готови да приемат истината в какъвто вид им се представи. Често пъти такива, които искат да вървят по стъпките на реформаторите, са принудени да напуснат църквите, които обичат, за да могат да проповядват ясното учение на Божието слово. Много често души, които търсят истината, биват заставащи от същата да напуснат църквата на отците си, за да могат да отдават послушание на Бога.“ *Животът на Исус*, с. 173, 174 (ст.изд.)

Такъв беше случаят и през 1844 г. „Вярващите се намираха в едно много трудно положение. Те обичаха своите църкви и не им се искаше

да се отделят от тях; но когато видяха, че свидетелството на Божието слово бе потиснато и че им се отказваше да се изследват пророчествата, те съзнаха, че верността спрямо Бога им забраняваше да се подчинят. Те не можеха вече да считат онези, които отхвърлиха свидетелството на Божието слово за „стълб и подпорка на истината“ (1Тим. 3:15), затова се чувстваха в правото си да се отделят от своите дотогавашни общества.“ *Великата борба*, с. 307

Адвентистите-реформатори се придържат твърдо към основата на адвентната вяра, към дадените чрез божественото вдъхновение учения на адвентизма, така както се поддържаха те от пионерите на адвентизма. Това Адвентно-реформаторско движение, представено чрез ангела от Откровение 18:1-3, съставлява Божия остатък в тези последни дни.

(Исаия 58:12) „Тук са дадени качествата на онези, които ще бъдат реформатори, и които ще носят знамето на третата ангелска вест. Това са онези, които пред очите на цялата вселена са познати като народ, който пази Божиите заповеди, защитава честа на Неговото име и най-усърдно се бори да поправи старите развалини. Кой е този, който ги призовава да съградят развалините и да възобновят местата за население? Това е сам Господ. Те са записани на небето като реформатори, обновители, като такива, които възстановяват „основите“, които ще стоят от поколение на поколение“. *БК, IV, 1151*

Повдига се възражението: Ако Реформаторското движение е движението, представено от ангела от Откровение 18:1, къде е славата?

Едно сравнение с мисията на Христос и реакцията на юдейските водачи ще ни помогне да разберем правилно този въпрос. Ще си послужим с някои цитати от Духа на пророчеството:

„В очите на света Той (Христос) не притежаваше никаква красота, за да Го пожелаят; и все пак Той бе въплотеният Бог, светлината на небето и земята. Славата Му бе прикрита, величието и силата Му бяха закрити, за да се приближи до скърбящите, изкушавани човеци.“ *ЖИИ 10*

„Царят на славата се унижи и взе на Себе Си човешки образ. Груба и непривлекателна бе обстановката, сред която Той се отзова. Славата Му бе прикрита, така че величественият Му външен вид да не стане предмет на внимание. Той отбягваше външния показ. Богатства, светска слава и човешко величие никога не могат да спасят една душа от смърт, затова Исус бе решил да няма на Себе Си нищо от земно естество, което да привлича хората към него. Само красотата на

небесната истина трябва да е решаващият фактор за всеки, който би искал да Го последва. Характерът на Месия бе отдавна предсказан в пророчеството и Той желаше хората да Го приемат въз основа на свидетелството от божие Слово.“ *ЖИ 23*

„Тъй като общото схващане за славата на Месия не се оправдаваше в Исус, мнозина отдадоха значение на намека: „Този знаем от къде е; а Христос, когато дойде, никой няма да знае от къде е.“ *ЖИ 370*

„Мнозина от онези, които се убедиха, че Исус е Божий Син, бяха заблудени от фалшивите разсъждения на свещениците и равините. Тези учители повтаряха с голям ефект отнасящите се до Месия пророчества, че Той ще „се възцари на планината Сион и в Ерусалим и пред старейшините Му ще бъде слава“; че „ще владее от море до море и от реката до краищата на земята“ (Ис. 24:23; Псал. 72:8). След това те правеха презрително сравнение между описаната в тези стихове слава и скромния вид на Исус. Самите думи на пророчеството биваха така изопачавани, че да потвърждават заблудата. Но ако хората искрено изучаваха за себе си Божието слово, не щяха да бъдат заблудени.“ *ЖИ 371*

„Това е Божието дело, да повярвате в Този, когото Той е изпратил“ (Йоан 6:29). Но и днес, както във времето на Христос, възражението на мнозина е: „Че Ти какво знамение правиш, за да видим и да Те повярваме? Какво вършиш?“ (ст.30).

„... Те стояха като омаяни. Христос се откри на душите им. Те видяха това, което свещеници и управители не искаха да видят – човешки образ, облян в божествена слава.“ *ЖИ 372*

„И видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.“ Йоан 1:14

„Душата вижда славата на Христа само с вяра. Тази слава е скрита, докато чрез Светия Дух в душата огрее вярата.“ *ЖИ 313*

Така и днес славата на изпратения от небето вестител не е в шумна дейност и може да бъде видяна само чрез окото на вярата.

„Духът, който движеше онези свещеници, се проявява и сега от мнозина, които парадират много с благочестието си. Те отказват да изпитват свидетелството на Священото Писание относно особените истини за това време. Те посочват на своята многочисленост, на своите богатства и разпространение и гледат с пренебрежение на защитниците на истината като малцина, бедни и непочитани хора, които имат една вяра, която ги отделя от света.“ *ВБ 494*

Така беше и при Реформацията в средните векове. „Аргументите“ на папския пратеник Алендър пред Народното събрание във Вормс

бяха: „Какви са тези лутерани? Шепа безочливи, покварени свещеници, развалени монаси, невежи адвокати и унижени благородници, и прост народ, когото те са заблудили и отвърнали от истината. Колко голямо е превъзходството на католическата партия спрямо тях по число, способност и сила.

С такива оръжия са били атакувани защитниците на истината през всяко време. Същите доказателства се привеждат против всички, които се осмеляват да се противопоставят на установените заблуди с ясните и пряки учения на Божието слово. „Кои са тези проповедници на нови учения?“ – викат онези, които искат популярна религия. „Те са необразовани, малко на брой и от най-бедните класи. А твърдят, че имат истината и че са избраният Божи народ. Колко много ги превъзхожда нашата църква по число и влияние! Колко велики и учени мъже има между нас! Колко по-голяма власт имаме ние!“ Това са доказателства, които упражняват шеметно влияние върху света; обаче те не са убедителни днес, отколкото в дните на реформатора.“ *ВВ 117,118*

Повдига се и възражението, че няма осма църква. Лаодикия е седмият и последният период от историята на християнската църква. Преминаването от един период в друг става не поради отхвърляне на предишната църква, но поради преминаване в нова ситуация. Няма осми период. Но в този – седмия, лаодикийския период, става, както вече бе споменато, едно пресяване и един остатък продължава линията. „Ако Господ на Силите не бе ни оставил малък остатък, като Содом бихме станали, на Гомор бихме се уприличили“ (Ис. 1:9).

„Избирай, о избирай! Тук са две различни класи. Едната е вярната на Бога и пази Неговите заповеди, докато другите говорят и постъпват като света. Искате ли човекът Исус Христос да владее над вас или искате Варава?“ (*E.Baÿm, Noutbuk Lüflits, 6:2, 1898*)

¹ Издадена от Адвентната църква, издателство „Нов живот“

² Издадена от Адвентната църква, издателство „Нов живот“

³ Доналт Шорт, Тогава светилището ще се очисти с. 10